

Czilczer Olga TŰZ, TŰZ!

Kapcsolatunk félregombolva. Az emelet ablakai lejjebb ereszkedtek. Most már beláthatsz szobámba. Ha előre nézel, ott a piros faliszőnyeg, valójában az alkonyat visszfényez. Ha balra, a vakablak a víztoronnyal, ha jobbra, a könyves fal, köztük a zongora. Langyos... langyos... errefelé. A hangok tájékán keress, melyek nem is a töredezett elefántcsont mögül szállnak fel. Bekapcsolva a lemezjátszó. Ne a szvitre figyelj, inkább a gigue^[1] utáni csöndre! Most megy le a zárótétel.

Engem itt eljátszott a tél, táncról táncra. Azt hiszed, a pillantásodra vártam, oldja le rólam a báli dér csipkefüggönyét? Fel sem ismernél. Látványnak már nem kínálkozom. No most, hallhatod, lecsendült, vége. Tűz, tűz! Itt megtalálász.

[1] a szvit táncskételeit általában ezzel zárják, utána csend jön

kép | Henri Matisse: Szobabelső padlízánokkal